

[Valdemar Thomsen.]

sætte ind med en ødelæggende og kostbar Regulering skabe de fornødne Valutareserver.

Denne eneste naturlige og forsvarlige Fremgangsmaade havde man ikke Mod eller Fremsyn nok til at følge. Og hvordan søgte man saa at faa den nødvendige Forbrugsindskrænkning gennemført? Det forstaaer naturligvis ogsaa Regeringen er nødvendigt. Jo — og her kommer vil til det for Regeringen kompromitterende i denne Situation —, man sprang over, hvor Gærdet var lavest, vel nok i det Haab, at Krigssituationen maatte være tilstrækkelig som Begrundelse og Undskyldning. Man valgte en Politik, som man vidste vilde ramme Landbruget overordentlig haardt. Den Tanke ligger da nær, at Regeringen med Overlæg valgte denne Vej, fordi man paa Forhaand vidste, at det blev den taalmodigste Del af Samfundet, der vilde komme til at foretage Forbrugsindskrænkningerne og finde sig i de nye Afsavn, ikke hele Befolkningen, ikke den bedst stillede Del, men den daarligst stillede Del; Landbruget og den stigende Hær af arbejdsløse tvinges nemlig af denne Politik til yderligere at indskrænke deres i Forvejen ikke store Forbrug. Jeg ved ikke, om det er klog Taktik, det skal Tiden vise, men jeg ved, at det er en Politik, som, selv om den ser uskyldig ud, vender den tunge Ende nedad.

Nationalbankdirektør Bramsnæs har som Regeringens Raadgiver taget saa grundigt fejl, at han hurtigst muligt burde give Plads for en Mand af den nyere Skole, selv Socialdemokratiet har saadanne i dets Rækker. Adresserne findes sikkert i Statsministerens Lommebog. Selv om nu Bramsnæs tilkommer Æren for denne skæbnesvangre økonomiske Politik, der er indledet, saa er Ansvaret naturligvis Regeringens, og Regeringen tager ganske fejl, hvis den tror, at den i Læ af en farefuld Situation kan byde Landbruget noget saadant. Det første Varselskud over for denne Politik maa siges at være afgivet paa De jyske Landboforeningers Møde i Aarhus i Form af en enstemmig vedtagen Resolution, hvori der forekommer følgende — jeg beder om Formandens Tilladelse til et kort Citat. —:

„Det danske Landbrug vil fortsætte sit Arbejde og indstille sin Produktion efter de Vilkaar, Fremtiden byder, og med tilbørlig Hensyntagen til at sikre Befolkningens Ernæring.

Landbruget vil paa Linie med andre Erhverv og Befolkningsklasser bære sin Part af de Byrder, der lægges paa vort

Samfund, men man ønsker at tilføje, at Landbrugets økonomiske Bæreevne er stærkt begrænset efter den Uret, Landbruget har lidt i de sidste 10 Aar, og Landbruget vil modsætte sig ethvert Forsøg paa fortsat at blive stillet ugunstigere end andre Erhverv og Befolkningsklasser, hvad enten det sker gennem Ændring af Kronekursen eller paa anden Maade.“

Det næste Varselskud var med skarpt, det kom fra Slagteriernes Delegeretmøde her i København forleden, og det havde følgende Ordlyd:

„Ca. 250 Delegerede for de danske Andelsslagterier, samlede til ekstraordinært Delegeretmøde, udtaler vor enstemmige og skarpeste Protest imod, at man har ansat en lavere Sterlingkurs end 22,40, og vi kræver i det mindste, at denne Kurs opretholdes.

Det Tab, man har paaført Landbruget ved Vekselkursens Ændring siden den 1. September, maa vi holdes skadeløs for, og hvis de fortsatte Forhandlinger med Regeringen ikke fører til et positivt Resultat, paalægges det Fællesbestyrelsen at indkalde til nyt Delegeretmøde for at tage Stilling til, hvilke Veje der skal følges, for at Landbruget kan blive økonomisk ligestillet med de øvrige Erhverv her i Landet.“

Som jeg ved tidligere Lejligheder har fremhævet fra denne Plads, er der nu om Valutaspørgsmaalet Enighed i hele Landbruget. Det Standpunkt, der er givet Udtryk for af Husmandsforeningernes Repræsentanter i Landbrugsraadet, det Standpunkt, der er givet Udtryk for af Landboforeningerne og Landbrugernes Sammenlutning og Erhvervsudvalget, er i Virkeligheden Vidnesbyrd om, at der nu er Enighed i Landbruget. Ofte har man set fremhævet, at Regeringen ikke vil være i Stand til at afvise Krav af et saadant enigt Landbrug, men Forudsætningen for, at dette ikke bliver Tilfældet, er dog sikkert den, at Landbrugets Enighed ikke mødes med Lunkenhed og Ligegyldighed fra Landbrugsrepræsentanter i denne Sal. Bondepartiets Stilling skal ingen være i Tvivl om: Vi vil nu som tidligere af al vor Magt støtte Kravet om økonomisk Ligeret for Landbruget, og jeg vil inderligt haabe, at Regeringen vil forstaa, at der nu maa vælges mellem Bramsnæs's mosgroede Teorier og Landbrugets Ret til at leve. Skulde, hvad jeg meget vilde beklage, Regeringen foretrække et fortsat Samarbejde med Kapitalismens haandgangne Mænd fremfor Forstaaelse og Samarbejde med Landbruget og fortsætte